

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

40. An sit præceptum dandi eleemosynam iis qui voluntariè pauperes
fiunt, ut Religiosi. Ex p. 5. t. 8. r. 18.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](#)

& vitiosam inopiam patiuntur : Ex part. 5. tract. 8.
Ref. 19.

RESOL. XXXIX.

Quis sumptibus soluenda sit elemosina Prædicatori?
Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. Ref. 71.

§. 1. **H**ic casus frequenter soleat accidere, & non verò determinat Paponius *de iur. Franc. lib. 1. art. 9.* in glofa littera A. vbi sic assertit: In quæstione, quænam salarium Prædicatori præstare teneatur, distinctione verò est, nempe ut si de vrbe agatur, in qua Archiepiscopus, vel Episcopus, eo casu officium pastoris est prædicare vel prædictari curare, & verbum Dei annunciarie gregi suo, idque expensis suis. Ita iudicatum fuit aduersus Archiepiscopum Bituricensem 1. Iunij 1522. At si non de vrbe, sed oppido agatur, vbi sit Ecclesia Collegialis, vel Curia, tum omnes ij qui decimas in prædicta parochia percipiunt, ad Prædicatoris salarium conferre debent; parochiam verò ad vietus expensas. Ita ille, & ante illud Mynardus *decis. 3. 4. 35.* & 36.

2. Sed quod dictum est de Episcopo, procedit etiam quando dubitatur, quorum sumptibus sit conducendus Præicator, seu alendus; & ita declarans Sacram Cardinalem Congregationem, ex Vgolino, & Galleri testatur Riccius in *praxi tom. 1. ref. 4. 68. n. 3.* qui in n. 4. & 5. linitat supradicta existente confutidine in contarium. Nam vbi consuetudo adest, ut prædicator vel ab Episcopo eligeretur, vel ab alio; communitas, vel aliquis alius sumptus præberet, in tali caso Episcopus ad nihil teneretur. Quod etiam procedit, si populus eligeret, & nominaret concionatorem, & sumptus etiam faceret; nam tunc Episcopus hoc onere leuabitur. Igitur confutudo consideranda videtur, & secundum illam determinandum, qua seclusa Episcopum obligabis.

RESOL. XL.

An si præceptum dandi elemosinam iis, qui voluntarie pauperes sunt, vi Religiosis? Ex part. 5. tract. 8. Ref. 18.

§. 1. **M**edina Col. de elemosina, quæst. de elemos. mandatis, §. quæret foris aliquis. Afferit non esse præceptum titulo paupertatis his pauperibus conferre elemosynam, quia voluntate sua eligentes, non potuerunt alii inducere obligationem. Fatur tamen ex alio capite posse intercedere obligationem subueniendi eorum necessitatibus, videlicet quia ministrant spiritualia, & idèo debetur illis sustentatio.

2. Sed merito Lorca in 2.2. sect. 3. disp. 39. mem. 4. num. 57. afferit hanc sententiam & differentiam inter pauperes voluntarios & alios pauperes, apud nullum alium Authorem invenire, & idèo non censem probabilem, & omnino afferendum putat his pauperibus deberi elemosynam ex præcepto, sicut aliis, quia eorum paupertas & necessitas vera est & iusta, quod autem voluntariè contracta fuerit, nihil refert, si voluntas & causa contrahendi pia fuit, Deo grata, & rationi conformis.

RESOL. XLI.

An si danda elemosina homini anaro indigenti, qui propriis rebus vii non valeret?
Ei quid de vagabundis, qui voluntariam, culpabilem,

§. 1. **R**espondeo non esse dandum, & camdem efficiem ac de vagabundis, nam iste voluntariam, culpabilem, & vitiosam inopiam patiuntur. Excipiendum tamen est, si impotenti pauphore vietus in hanc misericordiæ inciderit, tunc enim compatiendum est, & subueniendum eo modo, quo succurrentum est ei; qui vehementi passione oppressus sibi ipsi suspendium parat, sed in hoc casu ex bonis ipsius non ex propriis subueniendum est. Ita docet Lorca in 2.2. sect. 3. disp. 37. num. 11. & Azotius tom. 2. lib. 12. capite 9. quæst. 5. cum Sylvio in 2.2. quæst. 32. art. 9. queritur 4.

RESOL. XLII.

An rectè excludantur aliquando à Ciuitatibus pauperes, peregrini?
Et an licet legem ferre, ne quis pauperum publici, & officiati mendicet? Ex parte 5. tractatu 8. Resolut. 36.

§. 1. **R**ecè respondet Becanus in 2.2. de fide, §. 8. & charitate, cap. 21. dub. 9. num. 23. si hoc efficiatur ob has causas. Primo, quia pauperes domelli ci peregrinis præferendi sunt, si virtutique fastigi non possit. Secundo, quia peregrini sèpè inferni mabos, corruptelas, hæreses, contentiones, proditio[n]es, Tertiò, quia multi ex illis sano & integro sunt corpore, qui si admittantur, computreficiunt in orio, & aliis peccatis inde consequentibus; si excludantur, cogitant de viatu per labores acquirendo, quo honestus est. Ita ille.

2. Verum docet Sylvius contrariam sententiam in 2.2. D. Thom. quæst. 32. art. 9. queritur tertio. Sed in illo caso si occurrit & in simili, si videlicet licet legem ferre, ne quis pauperum publici & officiati mendicet, Episcopi & Magistratus seculares non deferant omnino videre Adamum Tannerum tom. 5. disp. 2. quæst. 5. dub. 3. per tot. & Apologiam in causa pauperum Dominici Soto.

RESOL. XLIII.

An promittens elemosynam cuidam pauperi possit alii, vici sibi pauperiori conferre?
Et inter alia, que circa hoc deducuntur, tandem docetur non posse Confessariorum communare panierium erogandi elemosynam per solam applicationem ad ipsummet panierium tanquam ad pauperem. Ex p. 5. tr. 8. Ref. 37.

§. 1. **A**d hoc dubium ita respondet Sanchez in summa tom. 1. lib. 4. cap. 49. num. 6. Deducitur elemosynam promissam Deo largendum certe pauperi, dum ipsi non est ius acquisitionis per acceptationem, posse propria voluntate dati alij pauperiori, dummodo cetera sint paria, id est, non concurrat peculiaris aliqua circumstantia in minoris paupere, vt elemosyna illi collata sit Deo gratiarum, quia ceteris paribus, præstantior est elemosyna pauperiori data. Posset autem quisipam eximimare, posse sibi quoque applicare si pauperior sit. Sicut res incertas furto ablatas restituendas pauperibus post restitutiō obnoxius si pauper sit, sibi applicare. Cum tamen sit obligatio iustitia, quæ necessaria est ad alterum, & iussus elemosynam inter pauperes